

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **nezletilý P. U.**
zastoupen zákonnou zástupkyní A. T.
zastoupen Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou
se sídlem U soudu 388, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2017, č. j. OAM-815ZA-
ZA11-VL16-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadla zákonná zástupkyně nezletilého žalobce včas podanou žalobou a domáhala se jeho zrušení. V doplnění žaloby učiněném prostřednictvím soudem ustanovené zástupkyně namítala, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 3, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) ve vazbě na ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.
3. Poukázala na skutečnost, že žalobce se narodil na území České republiky (dále jen „ČR“) z rodičů, kteří jsou oba státními příslušníky ČR. Má za to, že v případě žalobce byly naplněny zákonné předpoklady pro udělení humanitárního azylu dle § 14, případně pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Uvedla, že rozhodujícím důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu je na Ukrajině nadále probíhající ozbrojený válečný konflikt a v důsledku něj i nadále neuspokojivý stav zdravotní a sociální péče. V případě návratu nezletilého žalobce a jeho matky do země původu by byla ohrožena jeho výchova a výživa, když matka nezl. není schopna v zemi původu zabezpečit své osobě práci a zajistit si tak prostředky pro obživu svou a nezletilého žalobce. Uvedla, že s přihlédnutím k obsahu důvodů vedoucích k podání žádosti o mezinárodní ochranu je zcela logické, že nezl. žalobce požádal o mezinárodní ochranu teprve poté, co jeho matka byla ohrožena nutností vycestovat po skončení jejího azylového řízení (mezinárodní ochrana jí nebyla udělena). A to tím spíše, že otec nezletilého se i nadále zdržuje na území ČR a nezl. by se v případě vycestování matky ocitl bez péče, když otec se o něj není schopen postarat s ohledem na výkon své práce. Dalším z důvodů, pro který žalobce žádá o mezinárodní ochranu je i jeho špatný psychický stav v případě odloučení od rodičů a celková velmi špatná sociální situace, jíž by byl vystaven, jako faktický bezdomovec na území Ukrajiny. Tyto skutečnosti nabraly v období před podáním žádosti o mezinárodní ochranu takové intenzity, že se staly relevantní především z hlediska ustanovení § 14 a § 14a zákona o azylu.
4. Zákonná zástupkyně nezl. žalobce se domnívá, že žalovaný rovněž nesprávně posoudil nebezpečí vzniku vážné újmy s ohledem na probíhající ozbrojený konflikt na Ukrajině. Ač je opakovaně správním orgánem odkazováno na to, že ozbrojený konflikt postihuje pouze východní část Ukrajiny a nemá dopad na západní Ukrajinu, skutečností je, že konflikt se již několik let promítá do života celé Ukrajiny, když odváděni jsou muži do armády ze všech regionů Ukrajiny. V takovém případě jsou pak matky samoživitelky odkázány pouze na sociální dávky, které však nejsou vypláceny, přitom nefunguje ani systém školek, tj. matky nemohou být pracovně činné, protože při nemožnosti umístění dítěte do předškolního zařízení si nemohou obstarat práci. Dále namítla, že zprávy, na základě kterých byla žádost žalobce posuzována, nebyly vyvážené a ověřené z různých zdrojů, když žalovaný ve svém rozhodnutí odkazoval pouze na zprávy MZV ČR. Ohledně požadavků na kvalitu a povahu zpráv o zemi původu poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na jeho rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81. Ze všech uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi zákonné zástupkyně nezl. žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval.
6. K námitce neudělení humanitárního azylu žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok, nejedná se o subjektivní právo, rovněž jako na omezený soudní přezkum správní úvahy žalovaného při hodnocení důvodů zvláštního zřetele hodných pro udělení humanitárního azylu. Uvedl, že podle ustálené judikatury praxe se za důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu výslovně nepovažují, mimo jiné, obtíže matky žalobce stran obživy či možnosti seberealizace v zemi jejich původu. Žalovaný rovněž neshledal naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Je přesvědčen, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zabýval posouzením žádosti nezl. žalobce a řádně vysvětlil důvody, proč mu neudělil žádou z forem mezinárodní ochrany. Navrhl proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, žalobu projednal při jednání.
8. V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.
9. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 20. 9. 2016, doplněné dne 23. 9. 2016 a v rámci pohovoru provedeném stejného dne, zákonná zástupkyně nezl. žalobce uvedla, že se narodil na území ČR (doložila rodným listem), má ukrajinskou národnost i státní příslušnost, je zdravý. Sama rovněž žádala v ČR o mezinárodní ochranu, tato jí udělena nebyla. Uvedla, že otcem nezletilého je I. U. ukrajinský státní příslušník, který v ČR pracuje a pobývá již více jak 9 let. Všichni společně žijí v Neratovicích. Ke svému životu dále uvedla, že na Ukrajině naposledy bydlela ve vesnici V. v Zakarpatské oblasti. Má tam dalšího nezletilého syna, který žije u svého otce, dále sestru, babičku a tetu. Její matka žije v ČR. Sama do ČR přicestovala v únoru 2013 za přítelem, otcem nezl. žalobce. Na území ČR pobývala z titulu prodloužené platnosti průkazu žadatele o mezinárodní ochranu. Právník jí poradil, že pokud požádá jménem nezletilého syna o udělení mezinárodní ochrany, bude jí jako zákonné zástupkyni prodloužen pobyt. Uvedla, že na Ukrajinu se nemají kam vrátit, nesehnala by práci, jsou tam vysoké ceny. Syn by na Ukrajině neměl nárok na sociální dávky z důvodu svého narození v ČR. Návrat do vlasti vyloučila i z důvodu tamní válečné situace. Přestože v Zakarpatské oblasti se přímo neválčí, obává se, že ozbrojený konflikt se odraží po celé Ukrajině.
10. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, které jsou citovány na straně 3 napadeného rozhodnutí (jedná se o výroční zprávy organizací Amnesty International, Freedom House, Human Rights Watch, z února 2016 o situaci na

Ukrajíně, informace MZV ČR, jakož i Informace Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině z roku 2016). Žalobkyně využila možnosti se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámit, blíže se s nimi seznamovat nechtěla, nevznesla žádné námitky proti zdrojům informací či způsobu jejich získání, rovněž nenavrhla doplnění podkladů.

11. Při jednání zástupci účastníků odkázali na svá písemná podání a setrvali na svých procesních návrzích. Žalobkyně uvedla, že by zde chtěla zůstat, neboť nezletilý žalobce se v ČR narodil, je zde zvyklý, na Ukrajině nikdy nebyl a nezná ani ukrajinský jazyk. Dále uvedla, že otec nezletilého je již asi rok zpět na Ukrajině.
12. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
13. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nespĺňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
14. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
15. Krajský soud po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby ve shodě se žalovaným konstatuje, že nezletilý žalobce, který se narodil na území ČR, nemohl být ani vzhledem ke svému věku pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, což ostatně ani jeho matka ve správním řízení netvrdila. Soud rovněž v případě nezletilého žalobce neshledal žádný z důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, jež jsou taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Jak správně zhodnotil žalovaný, zákonná zástupkyně nezletilého jeho jménem požádala o mezinárodní ochranu z důvodu legalizace pobytu svému synovi i sobě, z důvodu ekonomických potíží a obav z celkové bezpečnostní situace na Ukrajině, uvedené potíže však nelze subsumovat pod azylově relevantní důvody striktně vymezené v § 12 písm. b) zákona o azylu. V ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003), je uvedeno, že azyl je institutem zcela výjimečným který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004, v němž je uvedeno: „*Jestliže cizí státní příslušník o*

azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě“ (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60 Nejvyšší správní soud uvedl, že „Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.“

16. Narození žalobce na území ČR, zajištění legalizace pobytu, obava z ekonomických potíží, nedostatek sociálního zázemí v zemi původu, jsou obavy lidsky pochopitelné, ale jak vyplývá z dikce § 12 zákona o azylu, tak i z citované judikatury Nejvyššího správního soudu, jedná se o důvody azylově irelevantní. S učiněnými závěry žalovaného, že nezletilý žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožnil.
17. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě nezł. žalobce shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žaloba ničeho nenamítala.
18. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
19. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností

dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

20. Krajský soud dále konstatuje, že ani pro udělení humanitárního azylu nejsou ekonomické obtíže v zemi původu relevantním důvodem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, rozsudek ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003-52, rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, nebo rozsudek ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2005-65). Pokud žalovaný v projednávaném případě odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu (byl matkou označen za dobrý) a věku nezl. žalobce, neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, jehož udělení se zákonná zástupkyně žalobce ani nijak v průběhu správního řízení nedomáhala, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný a správný. Krajský soud uzavírá, že žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu, při jeho posuzování nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou. Krajský soud neshledal v případě nezletilého žalobce žádnou zvláštního zřetele hodnou okolnost, která by nebyla dosud judikaturou řešena či důvod k tomu, aby se soud od této judikatury odklonil.
21. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
22. Ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru nebyly uplatněny žádné žalobní námitky.

23. Krajský soud konstatuje, že smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od zákonné zástupkyně nezl. žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda nezl. žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že v době rozhodování o žádosti nezl. žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Krajský soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a na základě ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu k aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti. Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015-24, ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017-17, ze dne 7. 6. 2018, č. j. 7 Azs 189/2018). Zákonná zástupkyně nezl. žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, které se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace bezprostředně nedotýká. Krajský soud po zhodnocení výpovědí zákonné zástupkyně nezl. žalobce, důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a informací o zemi původu, nedospěl k závěru, že by nezl. žalobci v případě návratu na Ukrajinu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat tak, jak připouští ustálená judikatura NSS, z níž plyne, že „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“ (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 80/2010-74, nebo ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 68/2013-29).

24. Krajský soud nepřisvědčil obecně formulované žalobní námitce stran nevyváženosti podkladových zpráv s tím, že v rozhodnutí je odkazováno pouze na zprávu MZV ČR (v

této zprávě ze dne 3. 6. 2016 se uvádí, že na Ukrajině nedochází k jakémukoliv postihu či diskriminaci občanů Ukrajiny, kteří se do vlasti vrátili po dlouhodobém pobytu v zahraničí nebo jako neúspěšní žadatele o mezinárodní ochranu). Z obsahu správního spisu je totiž zřejmé, že zákonné zástupkyni nezł. žalobce byla dne 23. 2. 2017 dána možnost seznámit se s obsahem informací, jež budou sloužit jako podklad pro rozhodnutí. Této možnosti využila, blíže se s informacemi seznamovat nechtěla, postačil jí jejich výčet. Nevznesla žádné námitky proti zdrojům těchto informací či způsobu jejich získání, rovněž nenavrhla doplnění podkladů. Žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedla žádné azylově relevantní skutečnosti, které by žalovaný musel nutně vyvracet každou ze zpráv, použitých jako podklad pro rozhodnutí. Namítané porušení ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu žalovaným soud neshledal.

25. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a v souladu se zákonem, bylo rovněž řádně odůvodněno (§ 68 odst. 3 správního řádu), proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

26. náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 4. října 2018

Za správnost vyhotovení: R. V.

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: R. V.